

Boldogasszony Iskolanővérek

BIZALOM és BÁTORSÁG

A Boldogasszony Iskolanővérek lapja

2019. Tavaszi szám

A tartalomból:

- Hívunk jubileumi gálánkra!
- „Járjatok Isten jelenlétében” – Elmélkedés rendalapítónk gondolatai nyomán
- Nővérportré – Adrien nővér
- Diákjaink az ENSZ-ben
- A feltámadás-ikon üzenete
- Csíksomlyói passió
- Látogatás a szegedi Karolina iskolában
- Receptek
- Tanítvány-kép – Fábián Janka írónő
- Régi kirándulások

Tóth Ákos

Tavaszi haikuk

Repkény ölelte
tölgy őriz ibolyákat
böjti szelektől.

Rizs, alma: ebéd
Darázs berreg messziről.
Ma még böjtölök.

Vén kőfeszület
kopott arcú Krisztusán
pille medítál.

Az almavirág
pergeti már szirmait.
Vándorlok tovább.

Hűs, bús reggelen
legsárgább a pitypangok
mókás kalpagja.

A makói SZIGNUM iskolánkat Tóth Ákos 2018 szeptembere óta vezeti. Magyar-történelem szakos tanár. Érzékeny látásmódot tükröző, elmélkedésre ösztönző verseiből válogattunk.

Kedves Barátaink!

Ha most megkérdezik tőlem, hogy „mi újság” az iskolanővéreknél, akkor azt válaszolom, hogy gőzerővel készülünk az április 27-i jubileumi napra. Sörpadokat rendelünk, nosztalgia-órarendet és vacsoramenüt állítunk össze. Beszerveztük a legendás *Rózsika* néni *István* bácsi párost egy nosztalgia tánciskolára, a *Spárga* együttest pedig egy retró koncertre. Folyamatosan zajlik a bemutatandó filmünk forgatása, és izzik a regisztrációs rendszer. Bízunk benne, hogy még sok egykori diákunkat, tanárunkat megtalál a felhívás: *Gyertek el, mindenkit szeretettel várunk!*

Mindeközben elkészült lapunk második száma is. Az elsőre sok biztató visszajelzést kaptunk, a *Bizalom és bátorság* címre még egy filozófiai mélységű reflexiót is *Dr. Janka Ferenc* görögkatolikus atyától. Szívesen megosztom gondolatmenetét, hiszen lapunk címének egy újabb jelentésrétegére mutat rá: „A *bátorság* a gyávaság és a vakmerőség közötti »arany középser« . A *bizalom* pedig az öntelt magabiztosság és az elszigetelő, megbénító bizalmatlanság között van. Mindkettőre nagy szükség volt mindig is. Nélkülözhetetlen a bizalom, főként az Istenbe helyezett, hiszen erre épülhet az egymás felé irányuló, megtisztelő és inspiráló bizalom és az önmagunkat helyesen értékelő, szerető önbizalom. A nem passzív bizalom aztán a kezdeményező bátorság alapja is, a bátorság pedig visszahat a bizalomra, azt erősíti, elmélyíti és érleli.”

Janka atya ünnepi húsvéti gondolataival is találkozhatunk ebben a számban, melyben folytatjuk a télen elindított rovatokat, és egy új sorozatot is elkezdünk intézményeink bemutatásával. Sokan közreműködtek abban, hogy ezt a tavaszi számot lapozgathatjátok. Köszönet nekik, az olvasóknak pedig sok örömet hozzá! Mindnyájunknak pedig valamennyi nővértársam nevében áldott nagyböjtöt, majd a feltámadás ünnepi örömét kívánom!

Budapest, 2019 Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén

Lobmayer M. Judit

Fotó: Mészáros Andrea

Lobmayer M. Judit
tartományfőnöknő

Fotó: Wettstein József

Nővérközösségünk 2017. március 15-én

„Járatok Isten jelenlétében!”

Elmélkedés Terézia anya gondolataival

Az elmúlt évszázadok során minden szerzetesrend megalkotta saját lelkiségi hagyományát, amelyben a mai napig tetten érhető az alapító karizmája, lelki öröksége. Mi, iskolanővérek *Boldog Terézia anya* Istentől kapott lelki és szellemi adományaira alapozva éljük közösségeinkben mindennapjainkat, igyekszünk szolgálni az Urat és embertársainkat.

Milyen lelki alapvetést, iránymutatást hagyott ránk az iskolanővérek alapítója? Milyen módokat, módszereket tanácsolt azoknak, akik az ő példáját követve akarták és akarják – „az üdvtörténetnek abban az órájában,” amelyben élnek, „közelebb segíteni az embereket Istenhez és egymáshoz”? Álljon itt néhány kiragadott példa rendalapítónk tanácsai közül.

Ő egész életét alapozta arra a biztos tudásra, hogy: „Mindegyikünk egy-egy kiejtett szó (Isten) irántunk való végtelen szeretetének nyilatkozatából, az Atya látja bennünk saját Fiát, akit szeret.” Ezért: „Légy *hálás!* Ösztönözzön téged a bizalom, a szívből jövő köszönet, maradj reménykedő és hűséges!” Isten ott szólít meg téged, abban a körülményben, családban, közösségben, baráti és konfliktusokkal terhelt kapcsolatokban, munkaterületen, találkozásban, amelyben éppen jelen vagy. Bármilyenek is legyenek ezek a helyzetek, légy hálás, mondj köszönetet értük. Bízz abban, hogy „Krisztus ott van az oldaladon, segít leküzdeni a nehézségeket, ismeri igényeidet, gondjaidat.” Azok között az emberek között adott feladatot neked Isten, akikkel érintkezel. Te légy az, aki közéjük viszi „Isten Szentlelkét, éltető örömet, vigasztalását”! Te légy a lendítő erő, aki reményt és hitet sugároz, aki saját hálája által energiával tölti fel környezetét!

„Azok, akik *szabadok* Istenben, mindig örömteliek és életerősek.” A növekedés, az öröm, az életerő, a megújulás, a szív nyitottságának forrása a szabadság, ami félelem nélküli ráhagyatkozást jelent. Az iskolanővérek alapítója a „tevőleges”, imával, tervezéssel, munkával megalapozott ráhagyatkozásra int bennünket. Ez a lelkiállapot nem alakul ki önmagától. Keményen meg kell küzdeni érte mindennap. „A szív és a lelkület állandó változását,” gondolkodás-

módunk folyamatos és tudatos felülvizsgálatát, lelki tágasságot kívánó napi küzdelmet jelent ez.

Mindehhez szükséges a *türelem*: önmagunkkal szemben és mindenki felé, akikkel szolgálati területeinken együtt munkálkodunk: „meghódítom saját akaratomat, tudomásul veszem, hogy nem tudok egy ugrással az égben teremni, de a türelem közelebb segít Istenhez.” Széttöredezett, a megvalósítandó

tervek, programok, határidők szorításával küzdő, a megtartó közösségeket negligáló társadalmunkban gyógyító magatartásforma a belső és embertársaink felé megélt, időt és figyelmet nyújtó, mások gyarlóságát elfogadó, belátást teremtő türelem. „A higgadság nem születik velünk. Nekünk kell elsajátítanunk. Ezt nem lehet egy pillanat alatt megtanulni, csak fokozatosan, hosszú éveken át.”

Természetesen sok oldalon át sorolhatnám Terézia anya lelki útmutatásait. Személyes összeállításom zárásaként idézem mindnyájunk számára vigasztaló gondolatát: „Isten nem azt fogja számon kérni tőlünk, hogy miért nem vittünk végbe nagy dolgokat, hanem azt, milyen szándékkal tettük azt, amit tettünk.”

Ivanics M. Andrea
debreceni hivatásgondozó

Ha úgy érzed, az Úr a vele való egyre személyesebb kapcsolatra hív, szeretettel várunk programjainkon:

A húsvéti szent három nap liturgiája
április 18–21. budapesti rendházunkban
(1092 Budapest, Knézich utca 3–13.).

Pünkösdi hétvége a szerzetességről
június 8–9. szegedi rendházunkban
(6725 Szeged, Szentháromság u. 70–76.).

Részletek:

www.iskolanoverek.hu

[fb/boldogasszonyiskolanoverek](https://www.facebook.com/boldogasszonyiskolanoverek)

Gallatz M. Klarissza hivatásgondozó
klarissza@iskolanoverek.hu

„Ott vagyok jó helyen, ahová a Jóisten vezet”

Beszélgetés Adrien nővérral

Pekó Alíz M. Adrien nővér ötven éve szerzetes. E fél évszázad alatt volt tanár, prefekta, iskolaigazgató-helyettes, tartományi és generalátusi tanácsos, tartományfőnöknő, szeretetotthon-vezető. Lakott Rómában, járt Amerikában, Afrikában és Japánban. Részes volt annak az időszaknak, amelyet méltán nevezünk „hőskornak”, de az is megadatott neki, hogy átvezesse a közösséget a XXI. századba. Adrien nővérral e nem mindennapi életútról beszélgettünk.

hogy vagy férjhez megyek, és nem is lesz hat gyermekem, vagy orvos leszek, és misszióba indulok a leprásokhoz. Minden akartam lenni, csak pedagógus nem, mert láttam a szüleimnél, mennyi adminisztrációval jár a tanárság. Gyógyítani szerettem volna. Igaz, később rájöttem, hogy egy pedagógus is lehet gyógyító.

Hogyan lett önből mégis tanár és iskolanővér?

Honnan indult az élete?

– Kiskunfélegyházához közel, Pálmonostoráról származom. Nem messze található innen a pálos-szentkúti kegyhely. A szüleim pedagógusok voltak. A szülőfalum határában áll egy épület, amely Klebelsberg Kuno idejében iskolának épült. Édesapám és édesanyám több mint húsz évig tanítottak itt. A papám a felső, a mamám az alsó tagozaton. Az idősebbek sokáig „Pekó-iskolának” hívták az épületet, ahol szüleim nemzedékeket neveltek föl.

Egy ilyen háttérrel egyenes út vezetett a tanári pályára?

– Hatan voltunk testvérek, öt lány és egy fiú, de csak ketten lettünk pedagógusok. A többiek egészségügyi pályát választottak. Fiatal lányként azt terveztem,

– Negyedik gimnazista voltam, amikor egy lelkigyakorlaton egyértelmű hívást kaptam a szerzetességre. Olyan erőt éreztem, mint amikor nyakon ragadják az embert. S ez egyáltalán nem volt akaratom ellenére. Ekkor 1967-et írtunk. A plébánosunk azt mondta, disszidáljak. De én azt éreztem, itthon kell megtalálnom az utam. A gyónatóm megígérte, hogy utánajár, egyáltalán milyen rendek maradhattak meg a kommunizmusban. Így értesült a Svetitsről, majd megszerezte a Patrona címet. Édesanyámmal eljöttünk, megnéztük, és fél év múlva már a budapesti rendházban voltam.

A szülei ilyen könnyen elengedték?

– Édesanyám, bár aggódott, de nem szólt bele. Édesapám azonban nagyon féltett. Én voltam a legkisebb gyerek, a szeme fénye. Őt 1956-ban meghurcolták. Az történt, hogy édesapámat a forradalom napjaiban a falu arra kérte, hogy legyen a vezetőjük. Ő nem akart erőszakot. Beszélt a néphez, lecsendesítette az indulatokat. „Dicsértessék a Jézus Krisztus!” – így köszöntötte a feldühödött embereket. Később ez a köszönés lett a bűne és a veszte. A párt emberei, akiket megóvott a nép haragjától, feljelentették. Ezután nagyon küzdelmes időszak szakadt a családra. Édesapámat kidobták az állásából. Nekem csak sokkal később mondta el, hogy mit tettek vele, miután a nagy fekete autó elvitte. Sosem akart bosszút állni, és engem is erre intett. De hosszan beszélt nekem a keresztényüldözésekről. Nem akarta, hogy szerzetes legyek egy ateista rendszerben. Kicsit meg is nehezített rám. Évek teltek el, mire ő maga mondta ki, hogy jól döntöttem.

Fiatal nővérként

NŐVÉRPORTRÉ

S hogy lett egy hajdani orvosjelöltből német-földrajz szakos tanár?

– Biológia-földrajz szakra szerettem volna menni, de akkor nem indult ilyen szakpár az egyetemen, csak földrajz-idegen nyelv. Némettagozatos gimnáziumba jártam, jó jegyeim voltak, ezért a nővérek ösztönzésére, mivel amúgy is kellett német szakos, jelentkeztem. De őszinte leszek: utáltam. Rengeteg irodalmi memoritert tudtam, de egy fogkrémet nem tudtam volna kérni németül. A nővérek ezért – a noviciátusom alatt – kiküldtek három hónapra Kelet-Berlinbe, ahol volt még három novícia. Itt sokat fejlődött a szókincsem, és nagyon is megszerettem a nyelvet. Jó barátságot kötöttem a német nővérekkel. A többi novíciával néhány pajkos helyzetet együtt ötöltünk ki, amiért aztán némi dorgálást is kaptunk az egyébként bölcs és megértő mesternőnktől *Anzilla* nővértől.

A fiatal, tréfára is kapható nővérré azonban nem-sokára komoly feladatok vártak....

– Az egyetem elvégzése után osztályfőnök és prefekta lettem, igazgatóhelyettesnek is kineveztek. Az igazi nagy kihívást a tanácsosi feladat jelentette *Jolánta* nővér (*Szobonya Eszter* M. Jolánta 1981 – 1989 között volt tartományfőnök) mellett. Én túl fiatalnak és tapasztalatlannak éreztem magam erre a feladatra. Nem vállaltam volna el, de a nővérek biztattak, és nagyon kértek rá. Az AEH (Állami Egyházügyi Hivatal) állandóan nyomást gyakorolt ránk. Be akartak szervezni a békemozgalomba, de nem sikerült nekik. Jolánta nővér nagyon bölcsen állta a

Jelenlegi és egykori tartományfőnöknők (balról jobbra): Lobmayer M. Judit, Ulrik M. Monika, Pekó M. Adrien, Kárpát M. Relindisz, Szobonya M. Jolánta, Bácsai M. Jozefina

sarat. Amikor tárgyalásra hívták, mindig vitt engem is magával. Megbízunk egymásban, egymás támaszai voltunk. Ezek voltak azok az idők, amikor megértettem a jézusi mondatot: „Legyetek okosak, mint a kígyók és szelídek, mint a galambok.”

Néhány év múlva még nagyobb feladat várt Önre, hiszen az 1987-es római nagykáptalanon megválasztottak generalátusi tanácsosnak...

– Ezek izgalmas idők voltak. Nemcsak azért, mert a kongregációnk számos pontján személyesen megismerhettem a nővéreket a vizitációk során, hanem mert közben itthon, illetve a keleti blokkban zajlott a rendszerváltás. A *Ceaușescu* házaspárt 1989 decemberében végezték ki, mi pedig a generálissal 1990 januárjában puskaropogással kísérve már Temesváron voltunk, hogy meglátogassuk az akkor még illegitásban élő nővéreinket. A kommunista éra alatt a legnehezebb sors a romániai (illetve csehszlovákiai) nővéreinknek jutott. Több megkínzott és börtönviselt volt köztük. Az új helyzet új vezetést kívánt. Mivel ők szétszórásban éltek, úttalan utakon két hét alatt felkutattunk minden nővért. A nővérekkel való találkozások megrendítőek és meghatóak voltak. A kolozsvári származású *Relindisz* nővért (*Kárpát M. Relindisz* 1970 és 1981 között volt magyar tartományfőnöknő) átkérték a Magyar Tartományból, hogy ő legyen a vezetőjük.

Generalátusi tanácsosként nemcsak Romániában járt, hanem távoli földrészekre is eljutott...

– Jártam Észak-Amerikában, Brazíliában, Argentínában, Peruban, Bolíviában, Kenyában, Nigériában, Ghánában és Japánban. Láttam elitiskolákat és nyomort egyaránt. Nővéreink Dél-Amerikában a legszegényebbek között szolgáltak akkor is. Az egyik ilyen hely Lima külvárosa volt, ahol az asszonyok például szemétválogatásból kerestek annyi pénzt,

Egy életút emlékezetes pillanata: Adrien nővér kíséri Kalkuttai Teréz anyát, aki az 1986-os magyarországi látogatásakor a pesti rendházban szállt meg. A képen elől Locker M. Margit nővér, a felső lépcsőn Szobonya M. Jolánta nővér

amiből alapanyagokat tudtak venni a főzéshez. Ottjártunkkor bennünket is vendégül láttak. Itt ismét megbizonyosodtam arról, hogy sokszor a legszegényebbek a legönzetlenebb vendéglátók.

Japánban egy teljesen más világ várta. Hogy kerültek egyáltalán a szigetországba az iskolanővérek?

A japán misszióba induló nővérek első csoportja (Saint Louis, 1948.)

– Hogy ezt megértsük, 1945-ig kell visszamenünk. Ekkor dobták le az amerikaiak az atombombát Hirosimára és Nagaszakira. Az amerikai nővéreinket nagyon bántotta, hogy hazájuk kormánya ezt tette a civil lakossággal. Megindította őket a japán emberek szenvedése. Elhatározták, hogy odaküldenek öt missziós nővért, akik az oktatásban segítenek. Idővel egyre több japán lány lépett be a rendbe. Ők mind felnőtt konvertiták voltak, hiszen Japán nem keresztény ország. Sokukkal ezért a családjuk szembefordult. A japán nővéreink Kiotóban működtetnek elemi és középiskolát, főiskolát, illetve a hetvenes években elindították a nepáli missziót. Itt most 800 gyermeket tanítanak.

Hogyan tudta a külföldön szerzett tapasztalatait idehaza kamatoztatni?

– Azt beláttam, hogy a megszokottól nagyon eltérő elképzeléseket csak óvatosan lehet adagolni, mert a legjobb szándék is a visszájára fordulhat. Ráadásul, amikor tartományfőnöknő lettem 1997 és 2005 között, egy új társadalmi, politikai helyzettel is szembesültem. Nem lehetett megjósolni, melyik döntésünk lesz sikeres és melyik nem. Például a nővérközösségben nem mindenki értett egyet azzal, hogy nyissunk meg néhányat a régi iskoláink közül. Bizonyos féltelmek később jogosnak bizonyultak, mások nem. Még Jozefina nővér (Bácsai M. Jozefina 1989 – 1997 között volt tartományfőnök) vezetése alatt újranyílt a szegedi és a makói iskolánk. A pes-

ti rendházban szeretetotthon létesült. A délszláv háború után visszatértek a Magyar Tartományhoz a bánáti nővérek, Nagybecskerekén kollégiumot kezdtünk működtetni. Hazatérve Rómából a volt két közösség helyett már ötöt találtam. Tartományfőnöki időm alatt megalakult a szovátai misszió 2004-ben. Külföldi adományokból fölépült a szegedi tornacsarnok, valamint hatalmas renoválások indultak. Küzdelmes, de eredményes évek voltak. Én ez idő alatt az MRK (Magyarországi Rendfőnöknők Konferenciája) elnöke is lettem, illetve beválasztottak az UCESM (Szerzetesi Nagyobb Elöljárók Európai Konferenciájának Uniója) elnökségébe is. Ezek mind plusz felelősséget, tapasztalatokban gazdag lehetőséget, kihívást és feladatot jelentettek.

Jelenleg a pesti rendházban beszélgetünk, de a szegedi közösséghez tartozik. Ott mivel telnek a napjai?

– Jelöltekkel, egyetemistákkal, társult tagokkal, a Karolina iskolánk tanáraival, szülőkkel, tanítványainkkal és a városból jövő civilekkel is foglalkozom: mindennapok lelkigyakorlata, személyesen vezetett lelkigyakorlatok, hivatásgondozás, lelkivezetés, biblikörök. Nagyon szeretem ezeket a feladatokat. A pedagógusi és – amire fiatalkoromban vágytam – a gyógyító munka szépen összekapcsolódik bennük.

A szegedi közösség: Makai M. Csilla, Faragó M. Flóra, Bencze M. Regina, Holcz M. Cipriána, Geröly M. Sára, Pekó M. Adrien, Magyaros M. Veronika

Várják vissza Szegedre, az egészségi állapotától függ, hogy visszatér-e...

– Szívesen visszamegyek, de én ott vagyok jó helyen, ahová a Jóisten vezet. Ez akkor is így volt, amikor bejártam a kongregációt. Bármelyik szegletében voltam is a világnak, az iskolanővérek között azonnal otthon éreztem magam.

Koncz Veronika

Az ENSZ-ben jártunk

Konferencia a jövőnkért New Yorkban

Eppen a nemzetközi nőnapon – március 8-án – Egy kis csapat indult útnak a budapesti Patrona Hungariae Gimnáziumból. Két diáktársammal, *Bódis Mira Máriával* (Svetits Gimnázium, 11. osztály) és *Keszeli Violával* (Karolina Gimnázium, 11. osztály) lehetőséget kaptunk arra, hogy *Ivanics M. And-*

rea nővér kíséretével részt vegyünk a CSW (Commission on the Status of Women) március 11-15. között 63. alkalommal megrendezett ülésoroztatán New Yorkban.

A CSW egy kiemelkedő szervezet, amely az ENSZ egyik főszervének, a Gazdasági

A Boldogasszony Iskolanővérek (SSND) nem kormányzati szervezetként 1993-tól képviselteti magát az ENSZ-ben, 1998-tól pedig különleges tanácskozási státusza van az ENSZ Gazdasági és Szociális Tanácsában.

A Boldogasszony Iskolanővérek ENSZ NGO Hivatalának vezetője *Eileen Reilly* nővér, aki állandó tagként képviseli a rendet az ENSZ-ben.

és Szociális Tanácsnak (ECOSOC) szárnyai alá tartozik. Küldetése 1946-os alapítása óta változatlan: a nők helyzetének, jogainak előtérbe helyezése világszinten, a nemek közti egyenlőség megteremtése és a nők szerepvállalásának erősítése. „A nők jogai alapvető emberi jogok” – fogalmazták meg a Nők Negyedik Világkonferenciáján 1995-ben Pekingben.

A magyar delegáció az SSND vendégeként, *Eileen Reilly* nővér vezetésével csatlakozhatott be az eseményekbe. Brazíliából, illetve az USA Missouri államából is érkeztek diákok az iskolanővérek által fenntartott intézményekből. Szállásunk a wiltoni anyaházban volt, ahol a nővérek mindannyian nagy szeretettel és őszinte érdeklődéssel fogadtak minket.

Feladatunk csupán annyiból állt, hogy nyitott szívvel, elmével, szemmel és füllel legyünk jelen az üléseken, közeledjünk egymás és a világ minden ré-

széről érkező nőtársaink személye, személyes története, tapasztalatai, sikerei vagy éppen fájdalmai felé.

A hét során naponta szembesültünk sokkoló tényekkel, adatokkal, szívfacsaró történetekkel és megoldhatatlannak tűnő problémákkal. Ezen problémák egy részét természetesen a saját valóságunkban is tapasztaljuk valamilyen mértékben. Nagy részük azonban éppen csak

Bogvay Katalin ENSZ-nagykövet (középen) társaságában

eléri a tudatunkat a médián keresztül, esetleg a tanórákon hallunk róluk, de a mi életünkől távol vannak ezek a súlyos gondok. Ugyanakkor nem tagadhatjuk többé a létezésüket, hiszen e borzalmak élő tanúi karnyújtásnyira voltak tőlünk a konferencia-atermekben.

A CSW63 során az előadók többek között olyan témákat boncolgattak és vitattak meg, mint a nők helyzete a médiában, a korábban terrorista szervezetekkel kapcsolatban álló nők rehabilitációja, reintegrálása, a modernkori rabszolgaság, illetve az egyedülálló szülők támogatása.

A témák feldolgozásában és befogadásában sokat segítettek az esti reflektáló kérdések és a közös beszélgetések, amelyek során barátságok szövődtek közöttünk.

Bakos Dóra Borbála

Patrona Hungariae Gimnázium, 10. B osztály

Bori, Viola és Mira az East Coast Memorial emlékműnél Manhattanben

Szemlélődés és találkozás

Az ikon fa, festék és deszka. Lehet-e és mikor lehet ablak az örökkévalóságra? Hiszen az ablak is csak üveg és fa. Átlátszó épületrésszé csak akkor lesz, ha beépítik a falba, ha világos van, ha rajta keresztül látható valami vagy valaki, és végül, ha az, aki az ablak előtt áll nem vak és nem is tartja csukva a szemét.

Az ikon is csak annak lesz mennyországra nyíló ablakká, akit nem evilági érdeklődés vezet, akinek látását a bűnök csillogó káprázata nem vakította el, aki szemét állhatatosan nyitva tartja. Az ilyen ember már nem pusztán kíváncsi turista, jól képzett esztéta vagy okos filozófus, hanem tisztalelkű, szívével Istenre figyelő, szemlélődve imádkozó személy. A Szentlélek fénye az ikon ablakán keresztül a Háromságos Szent és a szentek világát engedi fölsejleni. Ebben az enyhe világosságban egyre jobban felfogja, hogy nézése a feltámadt Krisztus irgalmas és emberszerető tekintetével találkozik, gondolatait és érzelmeit vigasztalás és derű tölti be, szeretetét Isten szeretete hordozza és vezeti a beteljesedés felé.

A keleti liturgiában szép rítus az ikon megcsókolása. Az ember vallásosságának van lelki és testi, értelmi és érzelmi, gondolati és cselekvési dimenziója. A cselekvési dimenzió a rituálé vagy rítus. Ez olyan tevékenység, amely valamilyen közösen vallott, alapvető értékben gyökerező közös célt fejez ki érzékletes módon. Profán rítus például egymás üdvözlésekor a kézfogás és az arccsó. Az ikonok, az oltár, az evangéliumos könyv megcsókolása, és végül a csúcs és forrás, az Eukarisztia vétele liturgikus rítusok. Annak a találkozásnak a különböző intenzitású elővételezései, amit szem nem látott, fül nem hallott, emberi szív felfogni nem képes, amit Isten azok számára készített, akik szeretik őt.

Janka Ferenc görögkatolikus teológiai tanár, veszprémi parókus nővérekörösségünk jó barátja. Többször tartott lelkigyakorlatot nővéreinknek, tanárainknak és diákjainknak. Lapunkba írt elmélkedésében az ikonok, illetve a húsvéti ikon üzenetéről ír. A Feltámadott ábrázolása nem egyforma Keleten és Nyugaton. Az európai festészet a sírból kikelő Krisztust örökökítette meg. A bizánci alkotók a pokolra leszálló Szabadítót helyezték előtérbe, aki megragadja az ömber, Ádám és Éva karját, s kihúzza őket a sötétségből a fényre. Janka atya maga is fest, az alábbi képe a demecseri templomban található.

„Feltámadt Krisztus, és lehullottak a démonok. Feltámadt Krisztus, és örvendeznek az angyalok. Feltámadt Krisztus, és senki halott nincs a sírban.”

Aranyaszájú Szent János

Istenélmény a csíksomlyói nyeregben

Egy passiójáték ajándékai

A Nemzeti Színház és a Magyar Nemzeti Táncgyűttes Csíksomlyói passió című előadását 25 ezer néző látta a csíksomlyói nyeregben tavaly augusztusban. Ebben a gyönyörű darabban a Marosszéki Kodály Zoltán Gyermek- és Ifjúsági Kórus is részt vett. A kar a Boldogasszony Iskolánővérek erdélyi missziójának kórusa. Nagy Éva M. Vera nővér, a kórus egyik vezetője és a darab résztvevői így idézték fel a szép pillanatokat.

Fotó: Eőri Szabo Zsolt (Nemzeti Színház)

Kóruséletünk óriási élménye volt, hogy részt vehettünk ebben a darabban. Nemcsak az előadás jelentett kataritikus élményt, de maguk a próbák is, amelyek alatt szerető figyelem áradt felénk. Részesei lehettünk a közös alkotásnak, s a darab születésének.

Megkapó kép felidézni kedves tanítványainkat, amint angyalokként jelentek meg az Atya körül a forgószínpadon. *Mária* köré, míg az ő monológját hallhattuk, olyan empátiával érkeztek kórustagjaink, amely által világossá vált, ez nem színház, hanem az élet. A kicsi, hatéves *Andika* vigasztaló gesztusa egyszerre szólt Máriának és *Tóth Augusztá* színésznőnek. De a művésznő szintén mint aggódó édesanya kérdezte a tikkasztó déli szünetben: „Hol vannak a gyerekek? Ugye árnyékban ülnek?” A színészek a próbán kívül is szerepükben maradtak.

A gyerekek persze az Ördögöt és a Halált utánozták esténként. Egyik nap, amikor felfelé igyekeztünk a próbára, a Nemzeti Színház autója haladt el mellettünk a művészekkel. *Margitka* nagyot kiáltott a lehúzott ablakon keresztül: „Né, az ördög...!” Nagy nevetés támadt odabenn!

Tanítványaink a leggyönyörűbb feladatot az előadás végén kapták. Amíg a passió utolsó képeit láttuk, ők csendben, titokban, szorgalmasan ezer mécesst hordtak szét a Hármashalom-oltár háttérében lévő hegyoldalra. Mint megannyi szentjánosbogár vitték a fényt, hogy végül a keresztre feszítés háttérében felgyulladjanak a csillagok – a feltámadás, az új élet gyönyörű előfutárai.

Mindenki, aki részt vett a darab létrejöttében „egy irányba húzta a szekeret”. S ez a szekér felért a csíksomlyói nyeregbe, túl a Kárpátokon, egészen a csillagokig ért, ahol a Göncöllel találkozva az angyalok közelébe repítette lelkünket.

Nagy Éva M. Vera

Amikor az előadás végén egy emberként kezdtük el zengeni a *Boldogasszony anyánk* című népéneket, úgy éreztem, hogy valami különlegesnek lehettem a részese, s akkor arra gondoltam, hogy nem akarom, hogy ennek az egésznek vége legyen. Minden ott töltött percet áldottnak éreztem. Igen fiatalon, már harmadikosan olvastam a Szentírást, és a szenvedéstörténetet nem fogtam fel igazán. Úgy gondolom, a passióban való részvétel megváltoztatott engem. Közelebb kerültem Istenhez és a hitem is erősebb lett.

Székely Tímea 9. osztály

A Csíksomlyói passió életünk egyik legnagyobb élménye volt. Nagyon érdekes volt a darabban részt venni, nemcsak kívülről szemlélni. Átéltük, hogy ott vagyunk Jézus szenvedéstörténetében. És azt is végigélhettük, ahogy létrejött a mű. A próbák alatt nagyon meleg volt a hegyen, mégis minden este már alig vártuk, hogy újra reggel legyen és gyakorolhasunk. A színészek is nagyon kedvesek voltak velünk, mintha már több éve ismernénk egymást. Óriási élménnyel és tapasztalattal gazdagodtunk!

Kacsó Barbara és Veres Ágota 5. osztály

Forók: Főri Szabó Zsolt (Nemzeti Színház)

Nagyon mély emlékem Jézus ostromozásának a jele-
nete. Ekkor minden gyerek utasítás nélkül egyszer-
re fordította el a fejét, csukta be a szemét, rázkódott
meg az ostorcsapások hangjára. Bár énekesként sok-
szor vettem részt a nagypénteki passióéneklésben,
és ismertem Jézus Krisztus szenvedéstörténetének
mozzanatait, még sosem éreztem olyan közelinek,
mint itt.

Lokodi Anna munkatárs

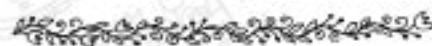

Egyik legmélyebb élményem, amikor a Mária Mag-
dolnát játszó színésznővel kitárt karral egy-
ütt néztünk az ég felé és kiáltottuk: *Jesum clamo, clamo, Jesum!*
Jézusom! Jézus, Jézusom! Számomra ez a kiáltás egy-
ben hitvallás és fohász is volt. A Mária-énekek még

jobban segítettek megérteni és megérezni a Szűza-
nya alázatosságát, egyszerűségét, bánatát. A passió
átélése óta igazán példaképként tekintek és figyelek
rá.

Lokodi Emőke

zenepedagógus hallgató, önkéntes

Abban a pillanatban, amikor a domboldalon szalad-
tam két gyertyával a kezemben, hirtelen úgy éreztem,
mintha Jézus karjaiba futnék. Ekkor meghallottam
a templom kárpitjának szakadását, s önkéntelenül
megtorpantam... Meghalt... De hát akkor kihez
szaladok? De hisz nem halt meg! Él, s várja, hogy a
karjaiba ugorjak!

Kiss Boglárka 8. osztály

Tapintatos figyelemmel

Látogatás a Karolinában

A szegedi vasútállomástól nem messze áll az impozáns, régi épület, amit az itt élő idősebbek még ma is úgy neveznek: „a zárda”. A nagykapun belépve azonban a legkevésbé sem zárdai hangulat fogad bennünket. A Karolina iskolában látogatásunk idején a kicsik éppen farsangi hangulatban sűrögnek. A nagyok füzetekkel vonulnak egyik teremből a másikba. A zeneiskolások pedig a közelő kórustalálkozóra készülve lótnak-futnak. Épp becsengetnek, amikor Szegedi Ágnes főigazgatóval leülünk beszélgetni, hogy megismerjünk egy állandó megújulásban élő intézményt.

Hat éve vezeti a Karolinát. Melyek a legfontosabb tapasztalatai?

– *Ulrik M. Monika* nővér kért fel erre a feladatra 2013-ban. Végtelen hála van bennem azért, hogy itt lehetek. A tanulók szempontjából egészen más összetételű intézményben dolgoztam addig. Ami igazán jó itt, hogy a családok gondoskodni szeretnének a gyerekeik jó neveléséről, az értékek átadásáról és együttműködést keresnek. Mosolyognak a diákok, és kifejezik, hogy a közösségük fontos számukra. Annak, aki kívülről érkezik, nagyon feltűnő az az elfogadó légkör, amivel itt találkozok. Ugyanakkor nem tagadom, hogy nálunk is tetten érhető sok változás. A Karolinában is több lett a figyelemzavaros gyerek, a szülők sem mind kötődnek az egyházhoz, egyre több a válás. Bennünket sem hagynak érintetlenül a társadalomban zajló folyamatok. Sok szülő az értékrendünk miatt adja ide a gyerekét, de nem biztos, hogy ő maga kötődik a katolicizmushoz. Hívjuk azokat, akik gyakorolják a vallásukat, illetve szeretettel fogadjuk azokat is, akikről látjuk, hogy a hit felé tartanak. Segíteni próbáljuk őket az útkon.

A 2013/14-es tanévtől a gimnázium koedukált lett. Erre a lépésre miért volt szükség? S milyen így az iskola?

– Az általános iskolánk mindig is koedukált volt. Azért is hoztuk meg ezt a döntést a gimnáziumban, mert sok értékes fiútól kellett megválnunk, akik amúgy maradtak volna. A másik ok, hogy elindítottuk a nyolc évfolyamos gimit, és szerettük volna, hogy a nyolc évre tervezett folyamatban benne maradhassanak a fiúk is. A piaristák is megnyitották a lányok előtt a kapukat. Úgy kerültünk egyensúlyba, hogy mi is koedukáltuk az iskolát. Én egyébként nagyon szerettem a lánygimnáziumok hangulatát, de vitathatatlan, hogy a fiúkkal még színesebbek let-

tünk. Nagyon helyesek. Kevéssel van gond, illetve pont annyi gond van velük, mint amennyi a lányokkal. Nekik köszönhető, hogy az iskolában megjelent a műszaki érdeklődés. Van már vegyes énekkarunk is. **A nyolcosztályos rendszer mellett a négyosztályosra miért van szükség?**

– Vannak olyan diákok, akik a nyolcadik évfolyam végére erősödnek meg abban, hogy a tanulás és a mi értékeink fontosak. Számukra lehetőség a négy évfolyamos gimnázium, illetve azoknak a nem karolinás diákoknak, akik a gimnáziumok között a mi értékeinket keresik.

Az iskolának jó neve van, de bizonyára továbbra sem cél, hogy úgynevezett versenyistálló legyen...

– Nem, azt semmiképp sem szeretnénk. De mindenkinek megadjuk azt a pluszt, amire szüksége van. Ezért is indultak el a specializációink a tízedik osztálytól. Aki jelentkezik, felkészülhet versenyekre, emeltszintű érettségire, elmélyülhet az általa választott tárgyban (nyelv, matematika, történelem, informatika), de indokkal le is adhatja, és választhat helyette másikat. Egyébként van olyan osztályunk, ahol több a nyelvvizsga, mint a gyerek. Szép eredményeket értek el a diákok matematikaversenyen is.

A Karolinának milyen a városban betöltött szerepe?

– Úgy gondolom, van súlyunk, Szegeden az egyetlen katolikus általános iskola a miénk, és létszámában is nagy intézménynek számítunk. Én azon igyekszem, hogy minél jobban bekerüljünk a város életébe.

Milyen terveik vannak?

– Szeptemberre elkészül az új óvodánk épülete. Ezt már nagyon várjuk. Az én nagy tervem az, hogy módszertanilag olyan legyen a tantestület, hogy előre tudjunk menni a változásoknak úgy, hogy meg-

őrizzük a számunkra fontos értékeket. Vágyam egy mentorcsapat is a tehetségek gondozására. És fontosnak tartom, hogy segíteni tudjuk azokat, akik a hit felé tartanak. A nagy kérdés mindig az, hogy miképp tudjuk a közösségfejlesztést az ismeretek megszerzhetőségét egyensúlyban tartani. Én azt vallom, hogy a Karolinában az a fontos, ami a Karolina közössége nélkül nem történhetne meg, hiszen a matematikát, a történelmet bárhol meg lehet tanulni. A „karolinás” közösségi élményt, az elvárt értékeket, az együttműködést csak itt, együtt lehet megtanulni és megtapasztalni.

Egy iskola a kötelező hitoktatáson túl mitől lesz katolikus?

– A legfontosabb az, hogy mi pedagógusok, hogyan gondolkodunk a gyerekről. A szegedi nővérközösség hat nővérből áll. Diákjainkat főképp világi kollégák tanítják. Ezért nagyon fontos a tanári gárda. A kollégák az iskolanővéri alapértékeket, *Terézia* anya pedagógiáját szem előtt tartva dolgoznak. A tantestület kiválasztásakor fontos számunkra, hogy a keresztény értékrend határozza meg a tevékenységüket, ezt mindenkinek vállalnia kell. *Terézia* anya tanítása szerint keressük minden tanítványunkban a benne rejlő értéket, és segítjük a teljes személyiség harmonikus kibontakozását. A tanév során van néhány kötelező liturgikus esemény, amelyen közösen veszünk részt, de a plébániák közösségét is szeretnénk erősíteni, így a családok a hétvégén a saját

közösségeikben gyakorolják a hitüket. Próbáljuk bevonni a szülőket is. Pedagógiánk az iskolanővéri nevelés alapjain nyugszik. Ez megmutatkozik az értékrendben, a tananyag tanításában, a viselkedési szabályokban. Én például büszke vagyok arra, hogy nálunk nem kell összeszedni a telefonokat és a diákok mégsem lógnak a neten. Én is vallom azt az elvet, amit *Terézia* anya, hogy a gyerekekkel mindig a legmodernebb módon kell foglalkozni. Nagyon fontosnak tartom az új tanítási-tanulási módszerek be-

vezetését, a kooperatív vagy más differenciált egyéni, illetve csoportmunkát.

Hogyan ragadható meg a karolinás szellemiség?

– Úgy fogalmaznám meg, hogy ez egy nagyon finom, tapintatos figyelem. Ez abban tapasztalható meg, ahogyan a gyerekek együtt vannak, ahogyan a tanárok viszonyulnak a diákokhoz, és ahogyan a tanárok is együtt dolgoznak. Mindig lenyűgöz, amikor ezt megérezhetem. Ahhoz tudnám hasonlítani, mint ahogyan a Szentlélek működik. Nekem ebben nagy ajándék részt venni és dolgozni.

Mozaikok

Muzsikusalánták – A Karolina zeneiskolája

A Karolina zeneiskolája 1995 óta működik. Kilencedik éve *Faragó M. Flóra* nővér az igazgatója. A jelentkezők a legkülönbözőbb hangszerek közül választhatnak, és magánének-oktatásra is jelentkezhetnek. Az intézmény nyitott, nem csak karolinások jöhetnek. Az ovisoktól kezdve az egyetemista korosztályig sokféle korú növendék muzsikál itt. A tanári kar és a növendékek különböző felekezetekhez tartoznak, a pedagógusok közül többen aktív szerepet is betöltenek, vezetik a zenei liturgiát, ezáltal a művészeti iskola is gazdagodik. A zeneiskola mindennapjairól, küldetéséről így vall az igazgatónővér: „A teljes ember neveléséhez hozzátartozik a művészet és a hangok világa. Mi nem elitképzésben gondolkodunk, de aki tehetséges és szorgalmas, az szép eredményeket érhet el. Zeneiskolánkba 396 gyerek jár, ebből 329 hangszeres. A növendékeink együtt is sokat zenélnek, koncerteken is fellépnek. Közülük többen versenyekre is járnak. És ha nem is sokan, de vannak, akik később a zenei pályát választják. A tanári kar huszonnégy főből áll. Pedagógusaink több korosztályt tanítanak. Így végigkísérnek egy érési folyamatot. A személyes kapcsolat és törődés ezért is nagyon lényeges. A tanáraink emberileg és szakmailag is kiválóak, más művészeti ágakban is jártasak. Elkötelezettek az intézet iránt. Van olyan tanár, aki egyszerre viszi a művészi és a tanári pályát. Én szolfézstanárként sokat egyeztetek velük és a tanítónőekkel. Ez egy nagy közös munka. Szeged a szerb, román, magyar hármashatár térségében zeneileg is izgalmas régióhoz tartozik. Pedagógusaink három különféle iskolát is képviselnek, többen maguk is a Délvidékről származnak. Ettől vagyunk színesek.”

Ifjú hölgyek – Az egyetemi szakkollégium

Makai M. Csilla nővér az egyetemisták világába kalauzol bennünket, hiszen az épületben lányok számára egyetemi szak-koli is működik. Csilla nővér 2011 óta áll a mintegy harminc főből álló kollégium élén. – A hallgatók sokféle helyről jönnek, de főképp a pedagógusképzésből. De van orvosi, műszaki és jogáspályára készülő kollégistánk is. A szobák két-háromfősek. Ami fontos, hogy a legtöbb szabályt a lányok alakították ki. Az intézmény minősített szakkollégium. A szakmai és a lelki formálódás együtt lényeges. Az első félévben a hallgatók általuk választott előadókat hívnak meg, a második félévben ők tartanak szakmai előadásokat. A többi szegedi egyházi szakkolival is jó az együttműködés a vezetők és a diákok szintjén is. Közös szerveznek bált és szakmai napot is. A lányok a nővérközösséggel is találkoznak: először másodéves korukban, másodszor pedig, amikor elballagnak. Én azt látom, hogy a legnagyobb erő, hogy egymástól kapnak impulzusokat. Igyekszem nem nagyon belefolyni az életükbe, inkább kísérem őket. Próbálgatják a felelős felnőtt szerepeket, és ez ebben az életkorban az egyik legfontosabb – vallja Csilla nővér.

Öt nemzedék hűsége – Százéves hagyomány

Szűcsné Kopasz Kinga 1993-tól tanít a Karolinában. A szülői közösségnek 1992 óta tagja. Családjának története lassan száz esztendeje összefonódik az iskola történetével. Régi, szegedi polgári família az övék, akik leányaiknak és

fiaiknak a legjobb nevelést kívánták biztosítani.

– Anyai nagymamám *Huttkay Kornélia* 1921-től 1925-ig tanult itt a tanítóképzőben, majd édesanyám *Pálffy-Budinszky Eszter* járt ide általános iskolába és nyolcosztályos gimnáziumba. Ő a kiváló oktatásnak köszönhetően később jogász lett, és mindig nagy szeretettel emlegette a nővéreket, a „zárdát”. A keresztény értékekre építve művelt emberré, gazdag személyiséggé, a világra nyitott nővé nevelték. Életre szóló barátságot kötött itt néhány osztálytársával.

Nagy érdeklődéssel hallgattuk mindig a visszaemlékezéseiket. Így nem volt kérdés, hogy gyermekeimet is ide íratom. A fiaim általános iskolába jártak ide, a lányom pedig a gimnáziumba. Neki három gyermeke született, és már ők is itt tanulnak. Így ők az ötödik generáció, akik az intézményhez kötődnek. Mi kilencen vagyunk testvérek, édesanyámnak 34 unokája született, sokan jártak(nak) közülük is a Karolinába. A lányom gyerekeinek a keresztyanyjai is az osztálytársai közül kerültek ki. Szerintem a gimnáziumi években jönnek létre a meghatározó emberi kapcsolatok, és ekkor épül ki a személyiség. A megalapozott értékrend, hiteles nevelés és oktatás, a sok közösségalkotó program mind ezt a célt szolgálja. Iskolánkban fontos szerepe van a művészeteknek és népi hagyományaink ápolásának. Édesanyám kilencvenegy éves és nagy örömeinkre megérte, hogy 1992-ben újraindult az iskola. Nemcsak unokái és dédunokái által, hanem öregdiákként is tartja a kapcsolatot az intézménnyel. Ez az iskola nekünk valóban az életünket határozta és határozza meg.

A színpadon – Valahol Európában

A Karolinába sokféle tehetség jár. Az idei tanév nagy büszkeségei azok a diákok, akik játszhatnak a Valahol Európában című musicalben a Szegedi Nemzeti Színházban. Szűcs Gergely 10-es, Tóth Áron 11-es diákok is közéjük tartoznak. Áron, aki

hatodiktól jár ide, a zenei pályán szeretne maradni. Gergő, aki elsős kora óta karolinás, énektanári, tanítói hívatást választana. – Kétszáz jelentkező közül választottak ki bennünket. A premier karácsony előtt volt. A próbák nagyon tetszettek nekünk, ennyi színesszel együtt játszani hatalmas élmény volt – meséli Áron. – A darab témája nem könnyű, az első időkben többször el is érzékenyültünk. *Szóts Artur* rendező nagyon sokat segített nekünk emberileg és szakmailag is. Rengeteget próbáltunk. És ami nagyon jó volt, hogy a Karolina tolerálta a hiányzásainkat. Ezt nem minden iskola tette meg. Jó itt – mondják szinte egyszerre –, olyan közösséghez tartozunk, ahol nemcsak elvagyunk egymás mellett, hanem foglalkozunk, törődünk is egymással – mondja a két fiú. És őket nézve, hallgatva, ehhez aligha férhet kérttség.

Koncz Veronika
Fotó: Katona Zsófia

Varga Anna M. Karola nővérünk idén februárban százegyedik életévében hunyt el. Keze alatt mindig égett a munka. Nemcsak gyönyörűen kézimunkázott, de remekül sült és főzött is. Sok mindenért hálával tartozunk neki. Első receptjeit a múlt század harmincas éveiben kezdte gyűjteni még fiatal lányként. A szorgalmasan teleírt füzetből, ahogyan ő jellemezte, egy „igen jó házi süteményt” ajánlok.

Fotó: Farkasfalvy Judit

Burgonyás szelet

Hozzávalók:

- 30 dkg liszt
- 25 dkg főtt, áttört burgonya
- 10 dkg zsír
- 10 dkg porcukor
- 1 egész tojás
- 1 csomag sütőpor
- 1 csomag vaníliás cukor
- lekvár

A 30 dkg lisztet, 25 dkg főtt, áttört burgonyát, 10 dkg zsírral, 10 dkg porcukorral, 1 egész tojással, 1 csomag sütőporral és 1 csomag vaníliás cukorral összegyúrunk. A tészta felét egy kisebb tepszi aljára egyenletesen elnyomkodjuk, kéznél lévő lekvárral félujjnyi vastagon megkenjük s a tészta másik felét a lekvárra csipkedjük.

Előmelegített, forró sütőben sütjük. Sütés után négyzetes darabokra vágjuk és porcukorral hintjük. Olcsó, kiadós, kedvelt gyermektészta.

Flóra nővér ajánlja

Ha valamely finomságnak csak egyetlen összetevőjére is érzékeny valaki, már az is nagy körültekintést igényel a főzéskor, sütéskor. Ennek a receptnek azok az anyukák veszik nagy hasznát, akiknek gyermeke több összetevőt sem fogyaszthat. Nekik segítve született meg ez a már bevált receptem:

Sós rudacska

Glutén-, tej-, tojás- és cukormentes finomság

Hozzávalók:

- Schär gluténmentes mirelit leveles tészta
- langyos zsír
- néhány csipet só
- őrölt kömény

A Schär gluténmentes mirelit leveles tésztát szobahőmérsékleten kiolvasztjuk, kiterítjük és óvatosan megkenjük – éppen csak fényesre – langyos zsírral, ecsettel. Pár csipet sóval és őrölt köménnyel megszórjuk és derelyevágóval vékony csíkokat vágunk. Sütőpapírral bélelt tepsiben, 180 fokban, légkeveréses sütőben, 10 perc alatt alig halványsávré sötétítjük. Frissen is, de másnap is rendkívül finom.

Aki sikert kovácsolt a válságból

Találkozás Fábián Janka íróval

Fábián Janka *a múltba kalauzolja olvasóit. Romantikus történelmi regényeit sokan szeretik. Rajongói minden évben kíváncsian várják, milyen új, kalandos történettel lepi meg őket. Azt azonban csak kevesen tudják róla, hogy diákként a Patronában érettségizett és Velkei M. Szaniszla nővér osztályába járt. Szívesen idézte fel gimnáziumi éveit, és mesélt nekünk egy nem mindennapi életútról, amit a szorgalom, a kitartás és az újrakezdés jellemez.*

Fotó: Vámos Róbert

Honnan indult az élete?

– Vácott születtem, Őrbottyánban nőttem fel. Kisméدين is sok időt töltöttem a nagymamámnál. Írói nevemet is tőle kölcsönöztem. (Fábián Janka eredeti neve: *Mezei Johanna* – a szerk.) Erdő, patak, vagyis igazi mesevilág vett ott körül, főképp a nyarak voltak nagyon szépek. A családom különösebben nem volt vallásos, a nagymamám volt az, akitől imádkozni tanultunk, ő vitt minket templomba. A gimnáziumot 1987-ben kezdtem, ekkor a szocialista rendszer már omladozott, de még nem volt szokványos, hogy valaki egyházi gimnáziumba jelentkezik. Voltak, akik csodálkoztak, de sokan biztattak is. Leginkább a kollégiumtól voltam megijedve. Az első év nehéz volt, ritkán mehettünk haza – igaz, így legalább volt időnk összekovácsolódni.

Hogyan emlékszik vissza ezekre az évekre?

– Szaniszla nővér volt az osztályfőnökünk, akit nagyon szerettünk. Ő valóban segített is abban, hogy átlendüljünk a kezdeti nehézségeken. Neki sok mindenért hálás vagyok, többek közt ezért a gondoskodásért is. Azt is meg kellett élnem, hogy egy vidéki általános iskolában jó tanulóknak számítottam, a Patronában nem. Más volt az elvárás, a színvonal. A régi tanáraink közül biztosan lesz is, akit meglep ez az interjú, hiszen a gimnáziumi évek alatt semmiben sem tűntem ki igazán. Sokan voltunk egy osztályban, de nagyon jó volt az osztályközösség. Negyedikes koromban a családom már Budapesten élt, a húgom bejárós volt, de én maradtam a kollégiumban. A mai napig tartjuk a kapcsolatot az osztálytársaimmal,

és tudom, hogy most is bármikor, bármiben számíthatunk egymásra. Az iskola nemcsak lexikális szinten adott sokat, hanem megtanított alkalmazkodni is, sokféle helyzetben feltalálni magam. Ez a tapasztalat később jól jött, főképp, amikor kikerültem külföldre.

Angol, történelem és francia szakon végzett. Hogy lett önből háromszakos tanár?

– A Patronában angolt és orosz tanultam, de utóbbit a nyolcvanas

évek végén már nem vettük komolyan. Az angolt akkor sajátítottam el jól, amikor érettségi után Angliába kerültem. Onnan hazatérve mentem a Miskolci Egyetem angol-történelem szakára, majd az egyetem elvégzése után szabadúszó nyelvtanár lettem. Francia szakra később jelentkeztem. Mindig is érdekelt a nyelv, és miután lettem a nyelvvizsgát, fogadásból jelentkeztem az egyetemre. Szinte megijedtem, amikor megláttam, milyen magas pontszámot értem el az írásbelin. Ekkor komolyan készülni kezdtem a szóbelire, és felvettek. Miután elvégeztem, mindkét nyelvet tanítottam, de sajnos a francia nyelvre kisebb az igény, így ma is leginkább angolt tanítok.

A fő kérdés most már csak az, hogy egy tanárból hogy lesz regényíró...

– Nem egyik napról a másikra. Már az egyetemen is szerettem történelmi regényeket olvasni. Egymásnak adtuk körbe az ilyen témájú könyveket a csoporttársaimmal. Akkor jutott először eszembe, hogy

nekem is volna kedvem valami ilyesmihez, de ezt akkor még nem mertem elmondani senkinek. Volt egy kis jegyzetfüzetem, abba írogattam az ötleteimet. Úgy voltam vele, hogy ha ez az utam, akkor úgyis eljön a pillanat, amikor belevágok. Eltelt néhány év, 2008-ban ránk szakadt a gazdasági válság. Ekkor cégeknél tanítottam angolt, és a vezetők sajnos a nyelvoktatáson kezdték a spórolást. Egyszer csak elfogytak a tanítványaim, ott álltam munka és megélhetés nélkül. Volt egy kis tartalékom, a családom is mögöttem állt, de tudtam, valamit kezdenem kell magammal. Nem akartam belesüppedni az önsajnálta sem, és sok időm is lett. Elővettem a régi jegyzeteimet, leültem a laptop elé és írni kezdtem. Az első könyveimmel viszonylag gyorsan elkészültem. Így indultam el kiadót keresni.

Ismeretlen szerzőként hogyan fogadták?

– Szóba sem álltak velem. Ha vissza is írtak, legfeljebb sablonválaszokat. Végül találtunk egy kisebb kiadót, és a család segítségével én finanszíroztam a megjelenést. A kiadó az infrastrukturális részt vállalta. Sokat köszönhetek nekik, hiszen általuk kerültem be a vérkeringésbe, és pár száz kötet így eljutott az olvasókhöz. Először csak szájról-szájra terjedt a könyveim híre, hiszen reklámra nem volt pénzünk. Internetes blogokon, oldalakon írtak rólam. Igaz, nemcsak jókat, de én akkor a negatív kritikának is örültem. Majd egyszer csak elfogytak a könyvek, a könyvterjesztők pedig jelezték, hogy kellene még belőlük. Ekkor elindultam újra kiadót keresni, de még ezek után sem ment könnyen. Állandóan falakba ütköztem.

Végül hogy sikerült átmenni ezeken a falakon?

– Az Ulpius-ház Könyvkiadónál volt egy szerkesztő, aki nem ígért semmit, de legalább elolvasta a regényt, megmutatta a főnökének, és úgy döntöttek, hogy kiadják. Ez 2011-ben volt. Tudtam, hogy ezzel a kiadóval világnézetileg nem vagyunk közös platformon, de nagyon sokféle könyvet adtak ki, és tetszett, ahogyan a szerzőkhöz viszonyultak. Tőlük megkaptam mindent: pénzt, paripát, reklámokat. Mint egy mesében! Tíz könyvem is megjelent itt, olvasótalálkozókra kezdték hívni. Nagyon szép időszak volt, de az Ulpius sajnos egyre inkább a bulvár felé fordult. Ez önmagában is zavart, de még ennél is rosszabb volt, hogy elmaradoztak a kifizetések. Éreztem, hogy baj lesz, és keresni kezdtem a menekülőutat, de kötöttek a

szerződések. Mire jogilag megválhattam volna tőlük, 2015-ben csődbe mentek. Tíz könyvem ragadt benn náluk, amiket akkor nem vihettem át máshová. Újra kellett kezdenem mindent. Szerencsére soha nem hagytam abba a tanítást, és ez anyagilag, lelkiileg is átsegített ezen az időszakon. Ami azonban időközben megváltozott, hogy ebben a helyzetben már nem nekem kellett kilincselnem, hanem a kiadók kerestek meg engem. Már válogathattam, hová menjek, így kerültem a Librihez.

Kritikusai egyben mindig egyetértenek, hogy történelmileg nagyon alapos és felkészült.

– Igen, erre nagyon büszke vagyok. Sokat olvasok – angolul is – szakirodalmat, dokumentumokat, levelezéseket, levéltári anyagokat, korabeli újságokat. Járok könyvárakba, antikváriumokba. Manapság rengeteg kiváló magyar nyelvű történelmi regény születik, ezeket is szívesen forgatom. A történelmi regény hibrid műfaj, mivel tények és fikció keveréke. Mind ilyen, még akkor is, ha egyetlen kitalált személy sincs benne. Az én regényeim nagyjából egyenlő arányban fikció és valóság keverékei. A történelmi kornak

Fotó: Mezei András

Dedikálás a könyvhéten

mindig alaposan utánanézek, szerepeltetek ismert alakokat is, de a főszereplők kitalált személyek. A hétköznapi emberekről szeretek írni, azt kutatom, hogy az ő sorsukat hogyan alakította a történelem, illetve ők hogy formálták a történelmet. Az 1700-as évektől napjainkig bármelyik korszakban jól érzem magam, ezekben a századokban játszódna a regényeim.

A könyveit olvasva az is szembetűnik, hogy egy piaci rést, illetve olvasói igényt is megtalált.

– Igen, a női történelmi romantikus regény itthon kevésbé volt ismert. Ha nem is a legelső, de az egyik első fecske én voltam ebben a műfajban. Most már

TANÍTVÁNY-KÉP

vannak rajtam kívül más szerzők is, és én ennek örülök. Van is rá igény.

Jellemzően kik olvassák a könyveit?

– A nők, de statisztikai tény, hogy ők olvasnak többet. Viszont épp azért, mert történelmi regényeket írok, a férfiakat is érdekli. Nemrég kaptam egy fényképet. Egy fiatal pár elvitte magával a legújabb regényemet, *A rózsalugast* a nászútjára, és a fotón az ifjú férj épp azt olvassa. Nagyon örültem neki.

Elmarasztaló kritikákat alig olvasni a könyveiről. Ha mégis, akkor általában azt kéri számon, hogy miért nem „szépirodalmibbak”. Ehhez hogy viszonyul?

– Ha valaki bármilyen produktummal a közönség elé lép, annak számolnia kell azzal, hogy kapni fog hideget-meleget. Ehhez a pályához bátorság is kell. Vallom, hogy amit én művelek, vagyis a

minőségi szórakoztatás, szintén fontos. Nyilván a negatív kritikák nem esnek jól, de amit igazán nehezen viselek, az a személyeskedés. Ugyanakkor szerencsére több az elismerő visszajelzés, mint az elmarasztaló. Ha nem így lenne, akkor nem is lenne érdemes csinálni.

Minőségi szórakoztatást mond, de sokan a regényei által kezdenek érdeklődni a történelem iránt. Szórakoztató történelemtanítás is ez...

– Igen, ilyen visszajelzéseket is kapok. A benem élő történelemtanár ilyenkor mindig boldog.

Most min dolgozik?

– Egy olyan regényen, ami az ötvenes években játszódik. Nem a legszebb korszak, de izgalmas, és nagyon sok kiaknázható téma és konfliktus van benne. Hazánkban és Amerikában játszódik, és ősszel fog megjelenni.

Koncz Veronika

Régi kirándulások

Tavasszal ellenállhatatlan erővel hív magához az ébredő természet. Nem volt ez másképp a hatvanas évek Debrecenében sem. A svetitsisták egyik kedvelt kirándulóhelye volt a nevezetes debreceni Nagyerdő, a másik pedig Haláp, ahova az erdei kisvasút, a „Zsuzsi” szállította a kirándulni vágyókat. Archívumunk néhány hangulatos képével emlékezünk.

Indulhatunk!

Dalra fakadtunk a Nagyerdőn Gregoria nővérrel (mellette fehér ruhában Émerica nővér)

A kisvasút nyomában

Impresszum: Bizalom és bátorság – A Boldogasszony Iskolánővérek lapja • www.iskolanoverek.hu • Kiadja: Boldogasszony Iskolánővérek • A szerkesztőség címe: 1092 Budapest, Knézich utca 5 – 7. • Telefon: +36 1 215-9017 • E-mail: info@iskolanoverek.hu • Felelős kiadó: Lobmayer Ágnes M. Judit SSND • Alapító főszerkesztő: Lobmayer Ágnes M. Judit SSND • Főszerkesztő: Koncz Veronika • Arculat, layout: Katona Zsófia • Grafika: Nagy Éva M. Vera SSND • Címlapfotó: dr. Farkasfalvy Judit (*Tavasz a Patronában*)

Boldogasszony
Iskolanővérek

Fotó: Mészáros Andrea

**Kedves barátaink,
mindazok, akik eddig,
és a jövőben is
támogatják munkánkat!**

1%

A Boldogasszony Iskolanővérek magyarországi rendtartománya

- négy **komplex oktatási intézményt** (óvodától érettségiig),
- három **egyetemi szakkollégiumot**,
- a Vajdaságban anyanyelvükön tanuló **magyar lányok részére kollégiumot**,
- a Székelyföldön a Kodály-módszerrel oktató **mozgó énekes iskolát és gyermekkórust**,
- a Mátraalja falvaiban **roma missziót** tart fenn;
- munkatársai szakmai és személyes kibontakozását segítő **képzéseket, konferenciákat szervez**;
- a rendtartomány 60 nővére oktató-nevelő munkával, apostoli szolgálattal és imádságos jelenléttel munkálkodik a rendalapítónk, *Boldog Gerhardinger Terézia* szellemében: „**Nevelés által megváltoztatható a világ.**”

Ha támogatni szeretnéd a Boldogasszony Iskolanővérek küldetését **adód 1 %-ával** vagy további adományokkal, a következő címen teheted:

Intézményeink támogatása

Ha adód **adód 1 %-ával** célzottan valamelyik iskolánkat szeretnéd támogatni:

Patrona Hungariae

Katolikus Iskolaközpont

A Mi Patronánk Iskolai Alapítvány:

Bankszámlaszám: 10702404-68105222-51100005

Adószám: 18520211-1-43

Svetits Intézet

Svetits Alapítvány:

Bankszámlaszám: 11738008-20893686

Adószáma: 18997233-1-09

Karolina Iskola

Szegedi Iskolanővérek Alapítvány:

Bankszámlaszám: 12067008-00130151-00100008

Adószáma: 18450558-2-06.

SZIGNUM

Makói Szent István

Egyházi Iskoláért Alapítvány:

Bankszámlaszám: 11735074-20507107

Adószám: 18450871-1-06

BOLDOGASSZONY ISKOLANŐVÉREK ALAPÍTVÁNY

Adószám: **18006245-1-43**

Bankszámlaszám: **11705008-20415286**

EGYKORI
KAROLINÁSOK
PATRONÁSOK
SVETITSESEK
SZIGNUMOSOK

JUBILEUMI
TALÁLKOZÓJA
BUDAPESTEN

Szeretettel hívjuk volt tanítványainkat, jelenlegi és egykori kollégáinkat, hogy együtt ünnepeljük a
**Boldogasszony Iskolanővérek Magyar Rendtartományának
160 éves jubileumát!**

**2019. április 27.
14-24 óráig**

**Patrona Hungariae
Katolikus Iskolaközpont
1092 Budapest,
Knézich u. 3-13.**

A PROGRAMBÓL:

- Délután:**
- A régi Patrona nyomában: múltidéző séták az épületben
 - Nostalgia-tánciskola **Rózsika nénivel** és **István bácsival**
 - Vissza az iskolapadba: nostalgiaórák a nővérekkel
 - Rendünk és iskolánk múltja kiállításokon, több helyszínen
- 16 órakor:**
- Gálaműsor a **Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar** közreműködésével
 - Kamerával a nővérek között: filmbemutató a közösség életéről, küldetéséről, ahogy annak idején nem láthattuk
- Este:**
- Kerti parti grillezéssel, a **Spárga együttes** retró zenéjével. Támogatónk a **Rizmajer Sörfőzde!**
 - Esti ima a kolostorkertben

**Jelentkezés honlapunkon,
április 10-ig.**

Részvételi hozzájárulás: 1500 Ft/fő, amely a helyszínen fizetendő és tartalmazza a büfét és a vacsorát.

Köszönet a támogatásért azoknak, akik a **Boldogasszony Iskolanővérek Alapítvány**nak a **11705008-20415286** számlaszámon adománymint juttatnak, vagy a helyszínen támogatójegyet vásárolnak.

További információk: **www.iskolanoverek.hu** vagy munkaidőben telefonon: **+36 1 215 9017**